

Arrest

nr. 128 802 van 4 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: 1) X
 2) X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 9 april 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 4 maart 2014, en de inreisverboden (bijlage 13sexies) van dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 december 2013 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

1.2. Op 4 maart 2014 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Op dezelfde dag worden de verzoekende partijen een inreisverbod opgelegd. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“(…) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Het feit dat betrokkenen sinds maart 2007 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Nederlands leren en spreken, zij diverse cursussen gevolgd hebben, een petitie gestart zijn, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Het is normaal dat betrokkenen hun tijd in België tijdens het verloop van hun procedures nuttig besteedden, doch dit op zich is niet uitzonderlijk en kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Verzoekers halen aan dat hun kinderen in België naar schoon gaan, dat het oudste kind aangepast onderwijs geniet en dat er in Rusland geen aangepast onderwijs voor autisme bestaat. Met betrekking tot de scholing van de kinderen dient opgemerkt te worden dat niet aangetoond wordt dat deze scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Verzoekers tonen niet aan dat hun kinderen geen onderwijs zouden kunnen volgen in het land van herkomst. Met betrekking tot de gespecialiseerde zorg voor hun oudste kind, tonen verzoekers evenmin aan dat deze niet zou kunnen verkregen worden in het land van herkomst. Zij beperken zich tot de loutere bewering dat dit niet kan verkregen worden, zonder hun beweringen te staven met de nodige bewijzen.

Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen zolang de asielprocedure lopende was. De argumenten dat een terugkeer een ernstig nadeel zou veroorzaken, dat er kans zou zijn op psychologische schade, dat de kinderen zich bij een gedwongen terugkeer gekrenkt zouden voelen, dat er sprake zou zijn van een identiteitsbreuk en het ontbreken van ontwikkelingsmogelijkheid, dat de kinderen ondertussen Nederlandstalig zijn en onderwijs genieten, kunnen bijgevolg evenmin weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Verzoekers zijn immers zelf verantwoordelijk voor de situatie waarin zij en hun kinderen zich bevinden. Zij maakten zelf de keuze om drie maal een asielaanvraag in te dienen. Er is met deze beslissing dan ook geen schending van het Kinderrechtenverdrag vast te stellen, noch van de Belgische grondwet.

Verzoekers dienden een eerste asielaanvraag in op 12.03.2007, die werd afgesloten op 06.12.2007 met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 27.10.2008 dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in, die werd afgesloten op 24.11.2008 met de beslissing tot weigering van inoverwegingname door de dienst vreemdelingenzaken, hen diezelfde dag betekend. Op 30.09.2009 diende verzoeker een derde asielaanvraag in en op 14.08.2009 diende verzoekster een derde asielaanvraag in, die werden afgesloten op 21.04.2011 met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedures – namelijk 9 maanden voor de eerste procedure, 11 maanden voor de tweede procedure en een jaar en zeven maanden voor de derde asielprocedure – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Wat het nog hangende beroep bij de RVV betreft tegen de vorige onontvankelijke beslissing d.d. 26.04.2013: betrokkenen tonen niet aan dat zij zich hierin niet zouden kunnen laten vertegenwoordigen door hun raadsheer. Het contact kan onderhouden worden via moderne communicatietechnieken (email, fax, briefwisseling).

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat verzoekers pas bij hun derde asielaanvraag hun ware identiteit hebben opgegeven, nadat verzoeker door de politie aangetroffen was met een paspoort op zijn echte naam. Bij de tweede asielaanvraag had betrokkene bovendien getracht zijn valse identiteit te bewijzen aan de hand van een rijbewijs, dat door de Belgische federale politie als vals werd

ontmaskerd. Verzoekers hebben hun ware identiteit met andere woorden gedurende meer dan 2 jaar verborgen trachten te houden (zie beslissing CGVS dd. 28.01.2011). Betrokkenen hebben bijgevolg getracht de Belgische overheid te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit". (...)”

“(...) Aan mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: L., M.

geboortedatum: 13.12.1984

geboorteplaats: Grozny

nationaliteit: Russische Federatie

bij DVZ eveneens gekend als G., M.

en kinderen: A., I., geboren op 17.07.2004, A., U., geboren op 03.06.2006,

A., F., geboren op 22.02.2009 en A., M. geboren op 30.10.2010

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 25.11.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19.11.2013, haar betekend op 25.11.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft zij een aanvraag 9bis ingediend op 16.12.2013. (...)”

“(...) Aan de heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: A., A.

geboortedatum: 19.07.1966

geboorteplaats: Malgobek

nationaliteit: Russische Federatie

bij DVZ eveneens gekend als G., A.

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 25.11.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19.11.2013, hem betekend op 25.11.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 16.12.2013. (...)”

2. Over de ontvankelijkheid – verknochtheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de volgende exceptie van onontvankelijkheid op:

“Verwerende partij heeft de eer de exceptie van onontvankelijkheid op te werpen, bij gebrek aan de vereiste samenhang tussen de bestreden beslissingen.

Bij gebrek aan voldoende samenhang tussen de bestreden beslissingen, is de huidige vordering slechts ontvankelijk ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift, zijnde de eerste bestreden beslissing. Overeenkomstig het arrest van de algemene vergadering van de Raad van 23 oktober 2013 nr. 112.576 kunnen verschillende beslissingen slechts middels hetzelfde verzoekschrift worden aangevochten wanneer deze beslissingen voldoende samenhangen.

“In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1.Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).” (RvV, Algemene Vergadering, 23 oktober 2013, nr. 112.576)

De bestreden beslissingen werden genomen op grond van afzonderlijke rechtsgronden, die zelfstandig van elkaar hun uitwerking kunnen hebben. Terwijl de eerste bestreden beslissing een beoordeling van de ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf betreft overeenkomstig de criteria van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, houden zijn de inreisverboden gesteund op het feit dat verzoekende partij niet voldaan heeft aan haar terugkeerverplichting en worden opgelegd overeenkomstig de modaliteiten van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980.

Uit het bovenstaande blijkt dat de vereiste samenhang in casu niet voorhanden is, zodat het huidige beroep slechts ontvankelijk is voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.”

2.2. De Raad merkt samen met de verweerder op dat degene die op de rechter een beroep doet, in het belang van een goede rechtsbedeling, voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de

feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verzoekers vragen in hun verzoekschrift om de beslissing van 4 maart 2014, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, te vernietigen evenals de inreisverboden die jegens hen op 4 maart 2014 werden getroffen (bijlagen 13sexies). Zij geven echter geen enkele verantwoording voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijden.

In casu is de Raad van oordeel dat de thans voorliggende beslissingen, met name enerzijds de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en anderzijds de jegens de verzoekers getroffen inreisverboden op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

De eerste bestreden beslissing betreft de onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het louter indienen van dergelijke aanvraag, met het oog op het verkrijgen van een voorlopige machtiging tot verblijf, heeft geen gevolgen voor de verblijfsrechtelijke toestand van de betrokken aanvrager(s). Het indienen van dergelijke aanvraag, die in wezen een gunstmaatregel uitmaakt, verleent de verzoekers geen enkele garantie op een toekomstig verblijfsrecht noch verhindert zij dat ten aanzien van de verzoekers maatregelen worden genomen die tot doel hebben hun illegale verblijfstoestand te beëindigen. De beslissing zelf waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt bevonden, heeft evenmin implicaties op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekers. Er wordt hen met dergelijke beslissing geen bestaand verblijfsrecht afgenomen noch wordt er een (zekere) kans op het verkrijgen van een verblijfsrecht ontnomen. De beslissing houdende de onontvankelijkheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt enkel de vaststelling in dat de verzoekers in het kader van hun aanvraag niet hebben aangetoond dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevinden die hen verhinderen om hun aanvraag in te dienen via de reguliere weg, met name via de diplomatieke vertegenwoordiging in hun land van herkomst of het land waar zij gerechtigd zijn te verblijven. Met de desbetreffende onontvankelijkheidsbeslissing wordt geen enkele uitspraak gedaan, zij het in positieve dan wel in negatieve zin, omtrent de toekenning van een verblijfsmachtiging aan de verzoekers.

De eventuele vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, heeft dan ook geen enkele implicatie op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekers. Bijgevolg is er geen sprake van enige incidentie van de eventuele onwettigheid van het onontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag op de wettigheid van de aan de verzoekers opgelegde inreisverboden in toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

De opgelegde inreisverboden van hun kant zijn gestoeld op het feit dat de verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hen op 19 november 2013 werd afgeleverd en vinden hun juridische grondslag in artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Ook hier dient te worden opgemerkt dat de eventuele onwettigheid van de opgelegde inreisverboden geen implicaties kan hebben op de wettigheid van de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Ter terechtzitting wordt de kwestie van de verknochtheid van de onderscheiden bestreden beslissingen in het debat gebracht. De advocaat van de verzoekers stelt dat de bestreden beslissingen naar elkaar

verwijzen zodat er wel degelijk samenhang is. Indien de Raad van oordeel zou zijn dat er geen samenhang is, dan meent zij dat de belangrijkste beslissingen de inreisverboden betreffen.

De verzoekers betwisten aldus niet dat de in het voorwerp aangeduide beslissingen een verschillende juridische grondslag hebben en het gevolg zijn van onderscheiden procedures en vaststellingen. Het dient tevens te worden opgemerkt dat deze beslissingen afzonderlijk aan de verzoekers werden betekend, telkens met vermelding van de beroepsmogelijkheden. De inhoud van de eerste beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de tweede en de derde beslissing. Het loutere feit dat bij de inreisverboden verwezen wordt naar het gegeven dat verzoekers een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet hebben ingediend zonder dat daarbij verwezen wordt naar de beslissing zelf inzake de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, maakt niet dat het in casu niet om verschillende beslissingen met een andere juridische grondslag gaat. Tevens stelt de Raad vast dat in het onderliggende verzoekschrift op duidelijke wijze ten aanzien van enerzijds de eerste en anderzijds de tweede en derde bestreden beslissing verschillende grieven worden aangevoerd, waarbij andere feitelijke gegevens moeten in ogenschouw genomen worden en andere rechtsvragen moeten worden opgelost.

In casu is de Raad dan ook van oordeel dat met één verzoekschrift twee verschillende beroepen werden ingesteld die echter een afzonderlijk onderzoek vergen.

Er is dan ook geen sprake van een verknachtheid tussen de bestreden inreisverboden en de beslissing van 4 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

Dienvolgens kan het beroep enkel ontvankelijk verklaard worden ofwel voor de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing van 4 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, ofwel voor wat betreft de tweede en derde bestreden beslissing, dit zijn de aan de verzoekers opgelegde inreisverboden d.d. 4 maart 2014.

De verweerder geeft in de nota met opmerkingen aan dat het beroep enkel ontvankelijk is wat betreft de eerste bestreden beslissing. In casu dient echter te worden geopteerd voor de ontvankelijkheid van het beroep wat de opgelegde inreisverboden betreft. De Raad herinnert er immers aan dat, wanneer de bestreden rechtshandelingen een verschillend belang voor de verzoekende partij vertonen, het beroep geacht zal worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

In casu vertonen de bestreden inreisverboden, zoals de advocaat van de verzoekers ter terechtzitting ook beaamt, een groter belang voor de verzoekers als de beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt geweigerd.

Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet definieert het inreisverbod als volgt:

“inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”

Artikel 74/11, §3, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.”

Met de tweede en de derde bestreden beslissing wordt aan de verzoekers een inreisverbod voor de duur van drie jaren opgelegd, hetgeen geleet op de artikelen 1, 8° en 74/11, §3 van de vreemdelingenwet impliceert dat de verzoekers gedurende drie jaren na de betekening ervan (in casu 10 maart 2014) niet toegelaten kunnen worden tot het grondgebied en niet kunnen verblijven op het grondgebied van de lidstaten die het Schengenacquis toepassen.

De verstreckende gevolgen op verblijfsrechtelijk vlak, die de grenzen van het Rijk overstijgen en die ook tot drie jaren in de toekomst voortduren, maken dan ook dat de aan de verzoekers opgelegde

inreisverboden de belangrijkste beslissingen vormen die middels huidige verzoekschrift worden bestreden. De eerste bestreden beslissing sorteert immers, zoals hierboven uiteengezet, geen gevolgen voor de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekers, hetgeen maakt dat deze beslissing als minder belangrijk moet worden beschouwd dan de opgelegde inreisverboden die wel - en overigens ook verstreckende - gevolgen hebben.

Ter terechtzitting verwijst de verwerende partij enkel naar de nota met opmerkingen.

Gelet op de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen enerzijds de eerste en anderzijds de tweede en derde bestreden beslissing, wordt het beroep bijgevolg enkel ontvankelijk verklaard ten aanzien van de tweede en de derde bestreden beslissing.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing van 4 maart 2014 houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De middelen(onderdelen) die tegen de voornoemde beslissing worden aangevoerd, kunnen dan ook niet worden onderzocht.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Uit lezing van het verzoekschrift blijkt dat de verzoekers het vierde en vijfde middel richten tegen de bestreden inreisverboden. Zij voeren de schending aan van de artikelen 3, 5 en 13 EVRM, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

Verzoekers betogen in essentie dat er nog veel mensenrechtenschendingen voorkomen in Tsjetsjenië die divers van aard zijn en dat de situatie aldaar ernstig blijft. Ook de situatie voor personen uit de Kaukasus blijft ernstig. Zij menen dat er geen enkel onderzoek werd verricht naar de actuele situatie. Door zomaar een inreisverbod op te leggen, worden de rechten van verdediging geschaad. Er wordt evenmin rekening gehouden met de slechte medische toestand van de echtgenote. Door het automatisch afleveren van het inreisverbod is er sprake van een schending van artikel 3 EVRM, juncto artikel 13 EVRM. Deze schending wordt aangevuld met een schending van artikel 8 EVRM.

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

3.4. Verzoekende partijen betogen dat hun leven in gevaar is bij terugkeer en wijzen op de situatie in Tsjetsjenië / de Kaukasus. De Raad wijst er vooreerst op dat waar verzoekers verwijzen naar de situatie in Tsjetsjenië, uit het administratief dossier evenwel blijkt dat zij niet afkomstig zijn van Tsjetsjenië, maar wel van Ingoesjetië. In zoverre zij in algemene en vage bewoordingen verwijzen naar de situatie in de Kaukasus, brengen zij evenwel geen concrete informatie aan die aantoonst dat de situatie in het herkomstland dermate is dat zij thans een reëel risico lopen voor hun leven of fysieke integriteit of nog dat zij dreigen onderworpen te worden aan foltering of onmenselijke behandeling. Er dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM vereist dat de verzoekende partijen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid blote en niet geconcretiseerde beweringen alsook de overtuiging inzake een onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaat om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Zoals blijkt werden de diverse asielaanvragen alsook de vraag tot subsidiaire bescherming van verzoekende partijen afgewezen door de bevoegde asielinstanties. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Uit niets blijkt, en verzoekende partijen tonen dit ook niet aan met enig begin van bewijs, dat de

beoordeling die dienaangaande werd gemaakt door de bevoegde asielinstanties thans niet meer zou gelden omwille van een gewijzigde situatie in het land van herkomst. Een schending van artikel 5 EVRM wordt evenmin aangetoond.

3.5. Voorts, wat betreft de aangehaalde medische situatie, dient vastgesteld dat de medische regularisatieaanvragen beoordeeld werden door de verwerende partij. Door opnieuw te verwijzen naar de medische toestand zonder meer maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat een schending van artikel 3 EVRM dreigt bij terugkeer. Bovendien benadrukt de Raad dat het EHRM enkel in een arrest van 2 mei 1997 besloten heeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM wegens de uitzetting van een ernstig zieke vreemdeling. In dat arrest heeft het Hof vooreerst een hoge drempel gehanteerd om te besluiten tot die schending, met name dat de vreemdeling zich in een kritieke fase van zijn ziekte bevond en dat zijn levenseinde nabij was. Daarenboven werd rekening gehouden met zeer uitzonderlijke omstandigheden, met name het gebrek aan en de ontoereikendheid van medische en verzorgende voorzieningen voor de behandeling van aids in het land van terugkeer en het gebrek aan sociale opvang, meer bepaald de afwezigheid van familieleden of vrienden die een minimum aan voedsel, huisvesting of steun kunnen verstrekken (EHRM, 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake D. tegen het Verenigd Koninkrijk). In een arrest van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Het Hof heeft in dat arrest na een overzicht van zijn eigen rechtspraak overwogen dat, hoewel de meeste gevallen betrekking hebben op de uitwijzing van seropositieve personen, dezelfde principes van toepassing moeten worden verklaard op de uitwijzing van personen die lijden aan een ernstige fysieke of mentale ziekte van nature ontstaan, van aard om ernstige pijnen en inkorting van de levensverwachting te veroorzaken en die een gespecialiseerde behandeling vereist die mogelijk niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost. Het Hof geeft toe dat de levenskwaliteit en de levensverwachting van de betrokkene in die zaak achteruit zouden gaan bij een uitwijzing naar Oeganda, doch het stelt vast dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in die zaak niet aanvaard (EHRM, 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake N. tegen het Verenigd Koninkrijk).

Ook in een arrest van 20 december 2011 heeft het EHRM zijn rechtspraak bevestigd met de vaststelling dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase van zijn ziekte bevond en in staat was om te reizen en dat er geen dwingende humanitaire redenen zijn die zich tegen uitwijzing verzetten (EHRM, 20 december 2011, nr. 10486/10 inzake Yoh-Ekale Mwanje tegen België). Hoewel het EHRM inderdaad vaak de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst en de familiale situatie van de vreemdeling onderzoekt, besluit het toch dat geen schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aanvaard indien er geen ernstige, kritieke gezondheidstoestand is en dit ongeacht de resultaten van het voornoemde onderzoek.

Een vreemdeling kan aldus worden uitgesloten van de toepassing van artikel 3 van het EVRM indien geen vergeworpen, kritiek dan wel terminaal of levensbedreigend karakter van zijn aandoening blijkt. In dat geval hoeft geen verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst te worden gedaan (RvS 28 november 2013, nr. 225.632).

De verzoekende partijen maken met hun betoog, gelet op de bespreking hoger, niet aannemelijk dat de medische toestand zich in een dermate stadium bevindt dat een schending van voornoemd artikel 3 EVRM aannemelijk zou maken.

3.6. In zoverre verzoekende partijen nog verwijzen naar een schending van artikel 8 EVRM dient het volgende opgemerkt te worden.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in

de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip “familie- en gezinsleven” noch het begrip “privéleven”. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip “privéleven” wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de “fair balance”-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.7. Wat betreft het aangehaalde gezinsleven, dient vastgesteld dat alle leden van het gezin illegaal op het Belgische grondgebied verblijven zodat niet kan ingezien worden hoe de bestreden beslissingen een scheiding van de gezinsleden zou teweegbrengen. Niets belet verzoekende partijen met gans het gezin terug te keren naar het land van herkomst of elders. Voor de rest tonen verzoekende partijen niet aan dat zij over een verder beschermenswaardig familieleven beschikken in België.

Zelfs indien verzoekende partijen gewag zouden kunnen maken van een beschermenswaardig gezins-/familieleven in België, quod non, dan dient vastgesteld dat niet blijkt dat zij reeds werden gemachtigd tot verblijf. Verzoekende partijen mochten slechts, in afwachting van een beslissing inzake de medische regularisatieaanvragen, op het Belgische grondgebied vertoeven. Dit houdt evenwel geen machtiging tot verblijf in.

Aangezien de verzoekende partijen nooit tot verblijf werd gemachtigd betreft het in casu een eerste toegang en is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezins-/familieleven van verzoekende partijen.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezins-/familieleven te handhaven.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezins-/familieleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins-/familieleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezin-/familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partijen tonen met hun summier en vaag betoog niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hen beletten om met hun gezin / familie in het land van herkomst te verblijven en maken evenmin aannemelijk dat zij enkel in België kunnen samenleven. Immers blijkt uit niets dat de kinderen geen scholing kunnen verkrijgen in het land van herkomst of elders. Evenmin maakt het feit dat verzoekende partijen geïntegreerd zouden zijn in de Belgische samenleving dat zij hun leven niet kunnen verderzetten in het land van herkomst, alwaar zij het overgrote deel van hun leven hebben doorgebracht. De bestreden beslissingen hebben voorts niet tot gevolg dat de verzoekende partijen enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Verzoekende partijen wisten, of behoorden te weten, dat zij slechts tot een voorlopig verblijf in het Rijk waren toegelaten in afwachting van een beslissing inzake hun regularisatieaanvraag. De Belgische Staat is niet verplicht om personen die niet in aanmerking komen voor regularisatie, tot een verder verblijf toe te laten. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin / de familie niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (cf. EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cf. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", T.Vreemd 1994, 3-16) en kan, in casu, geen schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM worden vastgesteld.

Een schending van artikel 8 EVRM is niet aangetoond.

3.8. Artikel 13 van het EVRM kan alleen maar geschonden worden indien de schending van een ander artikel van hetzelfde verdrag aangetoond wordt. Verzoekende partijen tonen geenszins aan dat een ander artikel uit hetzelfde verdrag werd geschonden, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van artikel 13 van het EVRM.

3.9. Daargelaten de vraag of in casu de rechten van verdediging van toepassing zijn, dient vastgesteld dat verzoekende partijen met hun betoog niet aantonen dat er elementen zijn die een ander licht op de bestreden beslissingen had kunnen werpen.

3.10. De middelen zijn, in zoverre ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede en derde bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat betreft de eerste bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

Dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER